

Obsah

Předkrm

Deseti.....3

Kronika

Tábor Bílý sokol 4

Puřák Rumunsko Calimani..... 27

Vločkový puřák - Slovensko 36

Podzimní sraz v Kácově..... 45

Proč čtu Šup

Poznáš česká přísloví?

V každém obrázku se skrývá jedno přísloví. Poznáš, jaké?

Napiš své řešení - co je které číslo podle tebe za přísloví - na podepsaný papírek a vhod' do soutěžní obálky v klubovně!

Emco

„V Šupu nalezneme nejnovější stravovací návyky mládeže - zjišťujeme tak například, že v kurzu je nejenom naše müsli (převážně čokoládové), ale nově také ovesné vločky.“

1 	2 	3
4 $100 \times 0 = -V$	5 	6 $t > X \Rightarrow \forall x = \dots$
7 	8 	9
10 	11 	12
13 	14 $IQAM > IQPM$	15
16 	17 $\bigcirc \in x \Rightarrow \bullet \in x$	

Deseti...

V úvodním slově minulého ŠUPu jsem se dočetl o nesnázích s přepisováním článků, a byla zde zmíněna jakási šarlatánská a tajuplná dovednost - psaní všemi deseti...

Nejedná se ale o nic nadpřirozeného, měla by to být samozřejmost - od devatenáctého století, kdy se ustálila podoba psacích strojů, je to JEDINÝ SPRÁVNÝ ZPŮSOB jak klávesnici používat, uvážíme-li, že přesně k tomu byla navržena. Psaní je tak nejen mnohem rychlejší, ale i pohodlnější a zdravější.

Že je to složité? Že je potřeba speciálních lekcí, zručnosti, zvláštního tréninku? Že jste na to příliš starí? Příliš malí? Že vám to čtyřmi až šesti prsty jde skoro stejně rychle? Přiznejte si, že to jsou všechno výmluvy! K ovládnutí klávesnice potřebujete na krátkou dobu jednu jedinou věc: sebekázeň. Všechno ostatní se dočtete v následujících odstavcích.

Posadte se k libovolné klávesnici a prohlédněte si jednotlivá písmenka. Všimněte si, že klávesy F a J vždy mají jiný tvar, nebo jsou na nich malé výstupky. Položte zlehka a uvolněně obě ruce na klávesnici, tak, aby bříška obou ukazováčků bezpečně cítila tyto dvě klávesy. Palce spočinou na mezerníku, zápěstí / předloktí se pohodlně opřou o stůl.

Ostatní prsty budou ležet na zbývajících klávesách prostřední řady, každý na jedné - ASDF JKLŮ. Toto je základní poloha, která se nikdy nebude měnit.

A nyní zkuste psát. Zpočátku to půjde hodně pomalu. Zprvu píšete jen základní písmenka: kajak jafa jak kajaků... a tak podobně. A pak přidejte i další písmena: pokud nemačkáte zrovna jednu z kláves základní polohy, vychylte vždy jenom jeden prst, který to má nejbližší. I na to jsou určitá pravidla, můžete je snadno najít na internetu - osobně je

ale nepovažuji za zásadně důležitá. Podstatné je, že všechny ostatní prsty a celé zápěstí by měly být co možná uvolněné a v klidu, stále na svých místech základní polohy.

Palce obsluhují mezerník. Dbejte na to, aby se rovnoměrně střídaly - zaměstnejte pokud možno druhou ruku, než tu, která píše předchozí či následující písmeno. Klávesy Shift, Alt a Ctrl jsou zdvojené - stiskne je vždy malíček druhé ruky, než která mačká odpovídající písmeno. Malíček je vůbec přeborník, nejobratnější prst - zatímco ostatní odpočívají na svých místech, hravě skáče nejen na Enter a okolí, ale čas od času se natáhne až na Backspace (to když se předtím některý z kolegů splete).

A to je vše. Zkusili jste to? Asi vám to připadá zcela neohrabané a nemožné. A tady je řada na vás. Je to, jako když se trhají borůvky na táborové knedlíky. Pokud dáte každou druhou do pusy, přibývají jen pomalu. Ale když se hned zkraje zařeknete, že nesníte ani jedinou, máte ešus plný coby dup.

Zapamatujte si, jak ruce na klávesnici položit a už je tam nikdy nedejte jinak. Nejen při psaní dlouhého textu, ale ani když si píšete s kamarády, nebo jenom vyplňujete adresu v prohlížeči. Nesnažte se psát rychle, dbejte na přesnost a snažte se o rytmus. Rychlost přijde sama, nejde uspěchat (ti, kteří hrají na nějaký hudební nástroj to dobře znají).

Zpočátku vám to asi vůbec nepůjde. První dny budou utrpení, několik týdnů stále budete psát mnohem pomaleji, než jste byli zvyklí. Ale buďte na sebe přísní, buďte neoblomní a zásadoví. Poznáte, že to stojí za to - nejen na klávesnici!

Maďal

Tábor – Bílý sokol

29. 6.–21. 7. 2013

Příprava

V pátek večer jsme ve složení Kule, Touch, Srn, Pat, já, Maďal, Honza Boháč, Luďa, Jírovec s dětmi, Kvíčala a Turbo odjeli na přípravu. Dodávka s Turbem, Kulem, Kvíčalou a věcmi z klubovny měla trochu zpoždění, protože všechny věci se do ní povedlo naskládat až na několikátý pokus.

V sobotu ráno zklamala brzo vstanuvší sekače/kosiče absence rosy, stejně se ale celý den pilně pracovalo. Kule s řidičem Kvíčalou měli jet na nákup do Makra. Nakonec jsem s nimi byla poslána i já, abych Kulemu pořád připomínala, že je nás letos míň a krotila tak jeho nakupovací sklony. Měla jsem tedy v ruce fakturu a četla, kolik jsme čeho nakupovali loni a občas zopakovala: „A je nás míň.“ Ne vždy to sice fungovalo...

Já: „Smetana na vaření? Tak tý jsme minule měli litr... A je nás míň.“

Kule: „Tak vezmeme čtyři litry?“

Nicméně zpětně se ukázalo, že měli-lo se počítat i s přípravou (na rozdíl od minula), nebyly některé odhady až tak přemrštěné.

Když jsme si odškrtnli poslední položku, posháněli jsme všech šest naložených vozíků roztroušených po obchodě a vydali se k pokladně. Do „vláčku“ se nám omylem připletl i jeden vozík cizí, takže jsme málem nakoupili o trochu víc zeleniny (50kg brambor a 25kg cibule), Kvíčala ho ale naštěstí stihl vyřadit.

V táboře nás čekaly narážky na délku celé akce Nákup (asi 8 a půl hodiny).

Večer jsme ještě měli možnost sledovat výsledek špatné synchronizace, kdy Maďal vylezl na týpko, aby nasadil chlopeč

Kšanda právě Křečkovi předvádí „citrón“ nebo možná „kroužky“

Náprstník velkokvětý

na týpiovku, a zároveň Jírovec a spol. dole rozdělali oheň.

V neděli se kosilo, sušilo, hrabalo a taky kopalo: zřejmě se nám povedlo trefit loňskou latrínu. Tatouch po chvíli kopání prohlásil, že sice není jisté, jestli je jáma dost hluboká, co ale jisté je, že dál už kopat nemůžeme. Naše čichové buňky mu daly za pravdu, a tak jsme vybrali místo jiné.

1. den

Brzy ráno jsme se sešli na nádraží. Místo Maďala dorazil válečně pomalovaný Irokéz, v kostýmech jsme byli i já, Petra a Hyp. Překvapilo nás, kolik dětí přišlo s irokézským sestřihem. Krom Křečka, který se zřejmě rodičů dovolovat nemusel, prošlo vyhlení vlasů Hypovi, Vojtovi, Klaxonovi i Kubovi.

Maďal se u pokladny pokusil domluvit platbu kožešinami, paní ale nesouhlasila.

Cestu vlakem jsme prospali.

V táboře hráče čekala rozřazovací hra:

Po lese bylo rozmístěno několik náповěd...

Dokážete dát dohromady týmy?

Sourozenci nejsou spolu.

V každém týmu je aspoň jedna holka.

V každém týmu je 4-5 lidí.

Hadi nejsou spolu.

Přítomné Poštolky nejsou spolu.

Zvířata s domečkem nejsou spolu.

Ti, co byli na jarním srazu, nejsou spolu.

Kšanda není s nikým, kdo nosí brýle.

Ta, co tančí irské tance, je s tím, co hraje na trubku.

Kuba není s Vojtou.

Kuba není s Patrikem.

Kuba není s Kšandou.

Kuba není s Lukášem.

Dvě Poštolky jsou spolu jenom týden.

Ten, co má v přezdívoce „x“, je s Kryšpínem.

Lukáš není s nikým, kdo má víc než tři sourozence.

Sasanka je s nejmladším Rohlíkem.

Patrik je se sokolovitým dravcem, který má starší sestru.

Patrikův tým se skládá ze čtyř lidí.

Lukáš není s Vojtou.

Rohlík, který má starší sestru, je s Hadem, který má několik mladších sester.

Cyklopoštolka z poslední výpravy je s pečivem, co má dva starší bratry.

Ten, co má mezi sourozenci dvojčata, není s Lukášem.

Marijánka není s plžem.

Terka není s Patrikem.

Kryšpín není s tím, co na srazu vyhrál med.

Nejdřív to vypadalo, že se vyřešení nedočkáme. Například Želva zoufale chodila okolo a prohlašovala: „Já nevím, kdo je sokolovitý dravec... a kdo má starší sestru?“ (obojí platí na ni)

Nakonec se ale týmy povedlo složit. Týpka i postele se zdařilo postavit docela rychle.

2. den

K snídani byly záviný, klasické, od firmy Penam. Letos skončila éra těch obrovských z listového těsta. V krámě se totiž vyměnil majitel. Už tam není naše paní, ale Vietnamci.

Mat s Pibižuchem to zjistili, když šli objednat pečivo a zmíněné dobré záviný. Pokoušeli se s Vietnamcem domluvit pomocí pantomimy, prý se jim moc nepovedlo vysvětlit, co jsme zač. Ale záviný objednali (Vietnamec zavolal svému známému, který pochopil, co Pibižuch chce, a přeložil to do vietnamštiny. Prodávač pak vytáhl katalog Penamu a nechal Píbu vybrat.)

Někdo si stěžuje, že latrina je zatím nezakrytá. Maďal: „No je taková transparentní, no. Hrajeme s otevřenýma kartama.“

Večer jsme se sešli ve sněmáku, ač ještě plněm věcí. Kryšp má na táboře krásně bílé (zbrusu nové) kecky. Dnes večer už tak bílé nejsou, navíc je ještě vyzdobil, když zareagoval až po tom, co Maďal větu „Kryšpe, hoří ti bota,“ zopakoval asi pětkrát.

Kuba hledá cukr. Věšák: „Kubo neotravuj tady, sedni si, a dej si ten čaj holt suchej!“

Debatuje se o tom, jak se zítra Marijánka, která půjde na nákup, domluví s „panem Vietnamcem“.

Věšák: „Tak zkus kreslit.“

Želva, která ho neslyšela: „Nejlepší by bylo anglicky.“

Želva: „No ono s tím pánem, co tam byl předtím, byla taky někdy špatná domluva. Já jsem říkala, že chci Smetanýto, a on mi dal nějakou smetanu.“

Křeček: „A řáký ýto, co?“

Při poradě nám do týpka trajdají holky, které se jdou napít.

Šnek dostala zásah

Křeček: „Ale od osmi už by se nemělo pít.“
Potom: „A někde jsem slyšel, že od pěti by se třeba nemělo jíst maso.“

100nožka: „Od pěti let?“

Křeček: „No leď taky ne.“

Když byla Terka na hlídce, vlezla jí do spacáku kuna (vycpaná).

3.den

Marijánka se vrátila z nákupu. Pochodila dobře, byla tam prý „paní Vietnamka“, která umí trochu česky (umí říct „jo“).

Teď se nosí věci do zásobárny a ke Kulemu. Kuchyň už je skoro hotová, na kamnech už se vaří.

Kule: „Jsou u vás ubrousky?“

100nožka: „Ne! Brousky jsou přece u Maďala.“

K obědu byla tuňáková rýže.

Kule: „Tak přidejte si někdo! Je tam jedna sběračka.“

Bobeš: „No jedna sběračka tam je, ale tý rejže je tam tak na pět!“

Večer

Staví se přehrádka. Ještě předtím bylo nutné pokácet vrbu, která hrozila spadnout. Padlý rozštíplý kmen teď slouží jako trampolína.

Ve sněmáku

Domlouváme, kolik rádců půjde s každou družinkou na zítřejší výlet.

Někdo: „No můžem jít po dvou.“

Tatouch: „To bych šel. Po jedný se blbě skáče.“

4. den

Dopoledne jsme se byli projít k Brusnickým chalupám. Děti hned začaly prolézat opuštěný statek a ukořistily tam staré noviny, tak jsme se chvíli bavili čtením různých zkombinovaných nadpisů.

Po tom, co jsme se v legendě dočetli k symbolu rudé želvy, přemýšleli Maďal s Křečkem, jak může být Želva rudá, a upravili píseň Zčervená na Zrudne, zrudne, když ji hladím půl dne...

Po návratu do tábora měli všichni hrozný hlad. Bylo to asi proto, že jsme po nástupu posunuli čas zpět na 7, čímž jsme si prodloužili dopoledne.

5. den

Ráno našla Petra ve špičce levé boty něco měkkého. Byl to slimák.

Šnek s Kubou se vrátili z nákupu. Přinesli i dopisy. Předchozím nákupcím se to prý nepovedlo proto, že Vietnamec neumí slovo „dopisy“, ale jen „pošta“.

Šnek koupila Křečkovi jelení lůj, který si objednal. Jiný než zářivě oranžový s obrázkem Barbie tam prý neměli.

Křeček vyrábí repelent. Želva se s ním zkusmo pomazala a teď si stěžuje, že to nefunguje. Zato Maďal, který se nenamazal, si pochvaluje, že na něj od té doby nesedlo ani jedno hovado.

Dopoledne

Po poledňáku proběhlo rituální koupání v přehrádce a přijetí mezi indiány. Dě-

Maďal: „Já že mám kolík? Jak jste na to přišli?“

ti jsme pomalovali a naházeli do vody. Jenom dvě nám utekly. Honza vylezl na strom a Vojta utekl až na Spálený. Hypovi se ale prý povedlo ho dohonit a přitáhnout zpět do tábora. Prý se celou dobu chytal stromů a vydržel při tom mlčet (měl cvičné mlčení).

Pak se hrála pantomimická tichá pošta. První z týmu si vylosoval slovo, předvedl ho druhému, ten zase třetímu atd. Míra zkreslení byla větší, než jsme čekali. U jednoho týmu úspěšně putovalo slovo jablko, aby se z něj na konci stal červ. Z praku vyšel luk, z vějíře „mýt se“ a z citronu „kroužky“. Zajímavé bylo slovo kočka, z kterého vyšly podobné zkomoleniny: v jednom případě býk a v druhém buvol (třetí tým ho zkomolil na „krtek“).

Večer/noc

Přišla bouřka. Stále vytrvale prší a potokem se valí úctyhodné množství vody, ale vše je zatím v pořádku (Byla samozřejmě provedena klasická opatření jako vystěhování sklípku či rozebrání přehrádky a prv-

ní hlídka byla instruována, co má dělat – hlídat potok a vylévat vodu ze střechy kuchyně). Doufejme, že předávání těchto instrukcí mezi jednotlivými hlídkami proběhne s menším zkreslením než při odpovědní hře.

*100nožky impresionistický obrázek
- náměstíčko v dešti*

6. den

Není ani zdaleka tak hnusně, jak by se dalo předpokládat. Přesto Kule připravuje saunu.

K obědu byly dušené lilky. Kule je koupil, když byl v obchodě v Krumlově, stály prý docela dost, ale protože nikdo stejně neví, kolik stojí normálně, uznali jsme, že když

na nich bylo napsáno „sleva“, musel to být výhodný nákup. Každopádně byly dobré.

Odpoledne se hrála hrátka, kdy se dvojice slepec – vidící navigátor snažily navzájem vybit hadrákama. Byl to pěkný zmatek, navigátoři neměli se svými slepými svěřenci slitováni a křičeli na ně „Běž tamhle, dělej!“ a podobně.

Bobeš z kuchyně: „Honzo, pojď sem!“

Honza: „Co jsem udělal?“

Bobeš: „Právěže nic, proto sem máš jít, když máš službu.“

Patrik se učí názvy jednotlivých částí luku. Docela mu to jde, jenom místo „zakládka“ říká „základka“.

Věšák s Želvou si prohlíží postarší Šup. Našli tam fotku „roztomilé malé Želvičky“ a „Věšáka s dlouhýma mastnýma vlasama“.

Věšák: „Já jsem se nějak začel. Tenhle Šup už jsem přečet, pak mam to další číslo a ještě čtyřicítku.“

Maďal: „Tatouch má taky čtyřicítku.“

Kuba se – nevím proč – ptá, jak chutná petrolej.

Týmy lovil svá totemová zvířata. Chvíli jsme vybírali, která zvolíme a kdo je „ponese“ na zádech.

Tatouch: „Co třeba mýval?“

Maďal: „Mýval jsem klobouk...“

Nakonec byl zvolen Bobr (Hyp), Medvěd (Věšák) a Dikobraz (Křeček), který vypadal asi takhle:

7. den

Petre opět vlezl do boty slimák. Zřejmě ten samý.

Kryšpův a Patrikův tým nevystřílel snídani. Dostali samotnou neslazenou krupičku, což je oproti včerejším suchým ovesným vločkám docela luxusní. Kuba to řeší tak, že si v hrnečku udělá nasycený roztok z čaje a cukru a tento ke kaši „připíjí“.

Želva zkušeně rozfoukává oheň

Řešíme, kolik lihoviny by se dalo vydestilovat ze zkvašené bezinkové šťávy. Prý málo, protože tam nebylo příliš cukru.

Tatouch: „Ale moc cukru kvasinky taky nemají rády. Což dokazuje, že Kuba není kvasinka.“

V Kulecím týpku se teď vášnivě debatuje, jestli si objednáme nákup přes internet a necháme dovézt do Sedlice, nebo v rámci tábornického ducha vyšleme Kuleho na kole do Krumlova.

Kule si prý v Krumlově, když tam byl posledně, koupil zámek. Tak to s tou jeho finanční situací asi nebude zas tak vážný.

Hraje se mafie. Kule osedlal svou ďábelkou kobyly (do nedávna mu nebrzdily brzdy a vzorek má úplně sjetý) a odjel.

Před svačinou dostaly týmy tři šifry, jejichž řešením bylo místo, kde byl vyvěšen úkol: 1) určit několik kytek, 2) vyrobit písťalku, 3) nakreslit karikatury rádců a napsat k nim bubliny.

Olda potřísnil písťalku vlastní krví, jinak se ale plnění úkolů vesměs dařilo.

Patrik vyřezává, zřejmě písťalku

Anička utíká - před čím, to není jasné

Patrik: „Ještě musíme nakrestlit ty kreatury!“

Ještě když byly týmy uprostřed luštění šifer, vynořila se náhle z muldiček skupina bílých tváří – rodinka na kolech s dětmi. Nejdřív bojácně koukali, pak se s omluvou odvážili projet táborem. Měli štěstí, že jeli rychle, Maďal je chtěl skalpovat.

Večer

Křeček si plete Vidličku s Klepetem.

Maďal, Tatouch a Křeček zkouší Mariánku z orientace podle slunce. Povedlo se jim ji zřejmě tak zamotat otázkami ohledně východu slunce na Jižní polokouli, že se před chvílí ptala, jestli teď jsme teda v Austrálii.

Věšák: „Kterej vrták tady nechal vrták?!“

Petra: „Kule potom pozor, někde v zubřiku je Šnekův výrobek z keramiky.

Kule: „Cože, to je takový to rozplácly...“

Tatouch: „...po čem ti ujela noha?“

Maďal: „Takže to je ten výrobek s nápisem Vibram zrcadlově obráceně?“

Maďal: „Já jsem viděl nějakou keramiku v latríně...“

Potřebujeme lahvičky od marmelády.

Kule: „Tak dáme k snídani marmeládu!“

100nožka: „Ale nemáme dost pečiva.“

Kule: „Ale služba něco přinese...“

Maďal: „Je fakt, že marmeláda se dá namazat na hodně věcí...“

100nožka: „Třeba na ty dopisy, co přinesou.“

8. den

Dnes bude slavnostňák. Kule má narozeniny. Chtěli jsme mu uvařit pudink, on ale ten nápad dostal dřív.

K obědu byly smažáky.

Hyp nosí dřevo: „Kam to mám odnést?“

Kule: „Na Klepeto.“

Věšák: „Co kdo naklepe?“

Začalo pršet. 100nožka: „Kule, jak moc vadí foťákům déšť?“

Kule: „No dost.“

Po chvíli: „Mimochodem, kde že je ten můj foťák?“

Pořád prší. Kluci jsou v sauně. Šnek bruslí v bahně.

Odpoledne přijel Krup s Čepíkem a potom taky Hroch s Všetečkou, Rozárkou, Terrynou a Wikinou (druhým psem).

Krup: „Čepíku, víš, co je to za paní?“ (ukazuje na Všetečku)

Čepík: „Teta Hlošice.“

Večer, těsně po papírnících, se spustil liják. Přístřešek na Klepetu se tedy vyplatil. Slavnostňák byl povedený, ale v několika bodech byl trochu víc směšný než slavnostní.

Nejdřív Mariánce málem zhasl čertovský oheň (což samozřejmě v tak vydatném dešti nebylo nic neočekávatelného), pak si Křeček všiml, že nemá šátek a musel se pro něj vrátet. (Hroch si pro zapomenutou krojovku došel našťestí ještě před srazem, jinak by byl u ohně v červeném tričku s krtečkem.)

Po Křečkovu hlasitém „Zase tady do toho někdo čutnul!“ se ukázalo, že někdo – prý dvakrát – shodil panáka z kamenů.

Rozárka šla poblahopřát Kulemu k narozeninám a i přes Všeteččinu instruktaž proběhla přímo skrz čertovský kruh. Cestou zpět samozřejmě trasu nezměnila, i když se jí to Kule snažil vysvětlit znovu.

Kule pak stříhal zelenou stužku přímo před Patrikem, který jí měl dostat.

Křeček: „Kule, to nějak souvisí, že máš narozeniny na Husa?“

Někdo: „No to Kule zase jednou na narozeniny dělal velké oheň...“

Pořadě si každý smí přát jednu písničku. Klaxon: „Píseň, co mě učil listopad.“

Maďal: „A není to manipulace? Nechceš něco jinýho?“

Klaxon: „Ne, prostě Píseň, co mě učil listopad a konec.“

Někdo: „A nechceš radši začátek než konec?“

Večer taky proběhla důležitá událost: privatizace cukru. Každý dostal cca půl kila

Kryšpín se snaží zbavit těsta

Tak sbohem, Kryšpe!

odsypáno do lahvičky. Erární cukr v kuchyni byl zapovězen.

Želva: „Mě ta sklenička smrdí po protlaku!“

Věšák: „Tak to jste ji asi ve službě špatně umyli.“

Kule najednou přiběhl, že hodně stoupala voda a ze sklípku nám uplavala velká konev, kyblík s másly a smetana. Konev se podařilo asi po půlhodině vylovit Hypovi. Prohlásil, že ví i o ostatním uplaveném, ale že si pro to máme dojít sami.

Hroch varuje, že potok je dost rozvodněný a že si při cestě sem namočil nohy.

Krup: „A tys nešel přes lávku?“

Hroch: „Jo přes lávku. Vidiš, to mě ne- napadlo.“

100nožka: „Všetečko, to má Wikina tak slavnej rodokmen, že se jmenuje tak složitě?“

Všetečka: „No, má docela dobrej rodokmen, je s papírama.“

Maďal: „Kdo, Rozárka?“

Maďal: „Mně se poslední dobou strašně blbě leželo na slamníku, mě tam něco tlačilo furt... a zjistil jsem, že to je stativ.“

9. den

Olda má za vůli nasbírat litr borůvek. Moc mu to nejde, protože má navíc jednorukost. Borůvek je zatím letos zoufale málo. Šnek za vůli hrabe cestu v muldičkách a Klaxon si nesmí sednout.

Odpoledne

Čepík je občas dost nezvladatelný. Sebral z kuchyně hrneček, nabírá vodu v potoce a systematicky polívá lavičky. Krup ho stihl zarazit asi ve třetině, bohužel ještě stihl pořádně prolít papírovou krabicí s rajčaty.

Vyrábíme věci z keramiky.

Čepík něco máchá v potoce. Na Krupův dotaz, co to dělá, odpovídá, že si myje ponožtičky. Když se po pár vteřinách ozve Čepíkův nářek „Neee, neee!“, Krupovi hned dochází, co se stalo a chytá ponožky pár metrů po proudu.

K obědu byly knedlíky se zelím. Čepík si taky stoupl do fronty, dostal knedlík a zelí, načež se zklamaně zeptal: „A kde je kachna?“

Po svačině přijela Anička. Házeme si frisbee. Někomu se podařilo hodit disk k Maďalovi do týpka a rozsypat mu hrneček malých hřebíčků.

Petra barví párei: „Křečku, jakou chceš barvu?“

Křeček: „Hnědou.“

Tatouch: „Stačí hodit do latríny, ne?“

Vracíme se s Petrou z mytí. Křeček, který se vrací od přehrádky: „Už jste čistý jako my?“

100nožka: „Jo.“

Maďal: „Jestli jako já, tak jste hnusně zpočený a smrdíte?“

Hyp s Petrou zkouší jíst všechno možný. Teď suší na pokliče něco zeleného, vypadá to jako nadrcené květy šťovíku.

Petra: „Hype, ochutnával už jsi to?“

Hyp: „Jo, je to hrozný.“

Maďal: „A vykouřit už jste to zkoušeli?“

Olda splnil vůli.

Večer

Klaxon odchází ze sněmáku: „Kule, a pozor na atentý!“ (myslel atentáty)

Vymýšlíme, že se zítra vyměníme s Hadý a Poštolkami a oni místo nás budou vést program. Kule řekl, že on bude místo Bobše. Hyp chtěl být Kryšpín. Věšák překvapil nic netušícího Maďala, který se do sněmáku právě vrátil: „Maďale, co ty seš za člověka?“

10. den

Hrajeme „den blbec“. Rádci se vyměnili s Poštolkami a Hadama. Já jsem místo Terky v týmu Bobrů.

Novopečení rádci právě vymýšlí program. Patrik čte legendu. Maďal s Věšákem po so-

bě začali házet šišky. Šnek: „Hej, jak se to chováte? Takhle my se nechováme!“

Po chvíli: „My se chováme mnohem hůř.“

Uprostřed čtení přišel k Patrikovi mlčící Klaxík, zaťukal mu na rameno a pak udělal několik gest jako pošukání si na čelo a na uši.

100nožka: „Asi mu nadává.“

Po házení mýdla se strhla vodní bitka. Pak byly souboje na kládě. Na Šneka vyšel protivník Kule.

Maďal: „Šneku, polož mu nějakou otázku, co ho vyvede z rovnováhy.“

Maďal po tom, co skákal v teniskách do vody: „Tak ten goretex je nějaký šmejda, ze se mi tam natekla voda.“

Maďal na sobě zaplácává hovada: „To je divný, že ještě neproběhla evoluce, že by se naučily nesadat na člověka... protože je to pro ně stoprocentně smrtelný. I když je pravda, že u nějaký části evoluce proběhla

Zkoušíme nová třecí dřívka

- asi tak desetina se naučila sedat mi na to jediný místo na zádech, kam si nedosáhnou ani jednou rukou."

Odpoledne se hrály kolíky.

Večer Maďal hraje Co jsem žlel bles k milónu. (Kantěte si, kantěte si, co jsem žlel bles k milónu, žlaláky se křoulím, se křoulím zaboulým atd.)

Patrik: „A to je slovensky?“

Večer se bavíme diskuzí nad tím, že by součástí odvykací kúry pro kuřáky mohla být povinnost rozdělovat oheň třením dřev. Ještě lepší pak byla představa, když k nám někdo přijde a poprosí o oheň na připálení, odpověď: „Jistě, moment, chvílku strpení“, a vytáhnout třecí dřívka.

Vymýšlíme tajnou hru na zítřek: úkolem bude zjistit, jakou chemikálii rozbil Kule v metru na I. P. Pavlova. Od Stonožky zjistit, jak se jmenovalo její morče - ta jim však odpoví, když jí řeknou, kolik má Věšák doma lego panáčků Star Wars. Ten jim to sdělí, když mu zjistí, co jedla Petra nejdivnějšího.

Ta chce vědět, kolik má Maďal na půdě kol. Hypa pro změnu zajímá, kolikrát se Křeček přestěhoval. Křeček je poště zjistit, co je napsáno na skále. A pak jdou zase zpátky.

Maďal na Petru: „A co jsi jedla za nejpodivnější jídlo?“

Petra: „Beraní vemenó.“

Ráno

Kule po strouhání jablek: „Chcete si někdo olízt struhadlo?“

Dopoledne se hrálo IQ0.

Odpoledne

Hadi se válí na kulecí posteli. Kryšpín chytá do ruky hovada a pak je přikládá Kulemu na čelo a zkouší, jestli ho bodnou.

Klaxonovo nové slovo „atent“ je dosud terčem vtipkování. Maďal: „Klaxone, já myslím, že jsi rozený talentát.“

Olda už si všiml zadání tajné hry na nástěnce a začal vyzvídat odpovědi. Bohužel to netrvalo dlouho, protože když přišel

Čerstvé výrobky z keramické pece

100nožka při hře, kterou si na nás vymysleli „rádci“ Hadi a Poštoľky

ke mně a zeptal se, jak se jmenovalo moje morče, zapomněla jsem, že se hraje, a jednoduše jsem mu odpověděla. No příště už na to snad nezapomenu.

Marijánka měla za vůli určit 80 kytek. Už to prý má hotové a chudák Kule to teď kontroluje. Některé názvy nám přijdou tak vtipné, že to vypadá, jako by si je Marijánka vymyslela. Kontrola je ztížena tím, že Marijánka pro jistotu ztratila knihu mechů a kapradolistů.

Před svačinou se hrála hra na paparazzi. To byli rádci, kteří se snažili ulovit zajímavé snímky do bulváru. Hráči (jako celebrity) se snažili proběhnout mezi blesky jejich fotoaparátů (hadráky) v různých stavech:

- normálně – 1 bod
- opilý (zatočit se kolem kúlu) – 2 body
- s manželkou (za ruku) – 3 body
- se synem (nést na zádech) – 4 body
- s milenkou (v obětí) – 5 bod

Nejlepší byly kombinace typu „s manželkou i milenkou a ještě opilý“.

13.den

Po svačině

Vrátili jsme se z družinovek. Já se Šnekem, Věšákem a Rohlíky jsme byli u Malše – v pěkném tábořišti v ohybu řeky. Když jsme tam přišli, našli jsme v řece rybu chycenou na háček, vlasec byl uvázaný ke kúlu na břehu. Chtěli jsme ji pustit, tak jsme se jí snažili vyndat háček z pusy. Bylo to dramatické, vždycky ji někdo držel, další jí šahal do pusy a další podával chirurgické nástroje jako pinzety a nůžky. Někdo taky hlídal čas, po který ji držíme nad vodou a vždycky křičel: „Nechte ji nadechnout, nechte ji nadechnout“.

Lidi, co tu seděli kolem ohně, ještě než jsme přišli, se rozdělili na dva tábory: jedni nás podporovali a radili nám, druzí soudili, že ji máme radši sníst.

Večer nás zastihla bouřka. Byla jsem docela ráda, že se Rohlíci rozhodli postavit tropika, i když jsem furt tvrdila, že to nejsou bouřkový mraky. Ráno jsme se chtěli přebrodit, ale vody bylo moc (jako míru jsme použili Věšáka: když nenašel místo, kde by mohl bezpečně přejít, bylo jasné, že o hlavu či dvě menším Rohlíkům to nepůjde). Přešli jsme tedy horem. Zastavili jsme se ještě u lanovky, ze které se Kubovi povedlo s pomocí Vojty spadnout.

Kryšpín s dítětem na zádech (hra Paparazzi)

K večeri jsou smažáky. Maďal se uvolil a vzal si zbylý smažák od Mariánky: „Co to je, to je tvrdý jako kus dřeva?!“

Mariánka: „No to jsou asi ty dvě vrstvy.“

Maďal: „Dvě vrstvy věřím, ale čeho?“

Bobeš i Kryšpín už se vrátili z přežití, Patrik ještě ne.

Večer

Padla tma. Patrik se ještě nevrátil. Maďal se ho vydal hledat na Lověšický rovně a okolí, ale bez úspěchu. Kulecí telefon, jehož číslo má Patrik na krku, je v pohotovosti, žádné zprávy či zmeškané hovory na něj naštěstí nepřišly.

14. den

Patrik se vrátil! Prý asi tak 40x zabloudil, ale je v pořádku.

Maďal: „Pojďte se podívat, co mají Poštoly kryprostřed týpka!“

100nožka: „Bordel?“

Maďal: „To by byla silná urážka slova bordel.“

Dopoledne se hrála hra na lovení zvířat a obchodování s kožešinami. Každý tým musel obchodovat s kožešinami a složit daný komplet zboží.

Patrik: „A kolik těch kolekcí musíme složit?“

K obědu bylo super lečo. Potom se hrála zvedačka a četly se básničky, které měly týmy složit „na zesměšnění Šilhavého lišáka“. Zde jsou:

Bobři

Šilhavý Lišák je kulička buclatá,
sádlo místo svalů má.

Nedostane se na záchod,

potřebuje větší vchod.

Celý se nám rozšiřuje,

nové oblečení potřebuje.

Pročpak to jméno? To každý ví,

každé své očičko jinam koulí.

Věšákovi trhají ručičky při zvedačce

Medvědi

Bílý Sokol zmlátil Lišku,
která skučí, má rozbitou drážku.
Lišce crčí z nosu krev,
potom spadne do ibišku,
hnedka vedle plev.
Tlustý Lišák bolem kvílí
Sokol buší ještě chvíli
Lišák se na zemi svíjí.

Dikobrazi

Byl jeden Lišák malý,
Šilhavá očka měl.
Je to totiž rým střídavý,
kdo napsat by to neuměl?
Šilhavý Lišák střílel z luku,
zastřelil pejska malého.
Jiří mu řekl: „Ty zlý kluku!“
a rozseknul mu koleno.
Jiří truchlil pro své psisko
a tak utek z domova.
Dal si ještě malé pivko,
aby mu cesta šla od ruky.

Petra svolává sběrače borůvek.
Křeček: „Ne, ony nebudou špekový?“
Kule: „Budou.“
Maďal: „Ale s borůvkama.“

Křeček: „Že jsou borůvky na Vidličce? To
není pravda, tam jsou samý kopřivy.“
Po chvíli: „Jo. To je vlastně Klepeto.“

Maďal na Kulecím kole ukazoval, jak jako
malý jezdil pod rámem. Musel konstatovat,
že od té doby znatelně vyrostl, ale šlo to. Pak
zkoušel sedět na nosiči a dělal harleyáře.

Želvě se v tričku zakuklila housenka.
Honza se večer snaží zpívat večerku
prstovkou.

15. den

Na nástupu. Bobeš si chce dát „mladého
pyromana“.

Kule: „Ty nemáš službu?“

Maďal: „Náhodou, s tím by se dobře my-
ly rantly hrnců.“

Na Věšákovi přistálo obrovský hovado.
Je pravda, že naše konemťáře: „Teda, to je
hovado!“ zněly v Křečkovu ranním proje-
vu trochu divně.

Na táboře se rozmohla následující krato-
chvíle: vždycky někdo vykřikne „pupík!“
a rýpne někoho jiného prstem do pupíku.
Vojta to dělá tak často a tak vtipně, že do-
stal přezdívku Pupík. Udělat několika li-
dem „pupík“ se před chvílí snažil i Klaxon.
Všichni ale stihli zareagovat dřív, než se
mu to povedlo napsat prstovkou.

Dopoledne se hrálo oživlé člobrdo.

Před obědem přijel Tatouch, Vašík
a Amálka. Když jsme se Amálky ptali, jest-
li zná Kuleho, odpověděla: „To je ten s tím
šátečkem kolem pasu?“

Přijel zbytek Pulců (Johanka, Jůlinka, Ši-
mon, Kryštůfek Robin). Byl vyhlášen další
úkol literárního maratonu. Vzestupně-se-
stupný počet písmen ve slovech, téma: tá-
borová strava.

A už zde byly pěkné knedle. Nacpali žalud-
kům táborníci dobrůtky, nezbylo pravda potom
tady už ani ň.

100nožka

I to vám byla dobrá večere onoho léta tam na
L. L má být jako louka, jestli nevíš proč, tak:
no a? A to bych zase někam příliš odbočil dale-
ko, takže zpět zas na L. K té oné naší dobré ve-
čeři výborné knedle totiž byly (teď na K). A to
vám musí vážně stačit, protože napsat nevim
nyní ani to ň.

Věšák

Kule potřeboval kuchyňské prkénko, tak pokácel strom za lávkou.

Odpoledne

Dnes jsme uskutečnili dlouho připravovanou kratochvíli. Na náměstí jsme natáhli dráhu z igelitů, nanosili na ni vodu a pořádně namejdlili. Soutěžilo se, kdo dojede nejdál a kdo předvede nejlepší číslo v krasojízdě.

Kryšpín: „A až pojedeme, můžeme se namočit?“

100nožka: „Jo. Namočený a pomočený můžete být dle libosti.“

Domlouvání večer před ježděním:

100nožka: „A zejtra bude to mejdlo?“

Křeček: „Jo, tak to pak budou všichni pěkně namazaný mejdlem.“

Maďal: „No, prostě namazaný...“

16. den

Ráno byl nástup. *(Jako ostatně každý den, pozn. redakce)* Pak se hrála menší hrátka

a větší hrátka. K svačině byly buchty. Maďal vyrábí dvojčinný měch. Před svačinou byli Hadi a Poštoľky odvedeni na velkou hru připravenou Johnym a Petrou. Budou tam přes noc. Už předchozí večer měli akční hru, což mělo za následek to, že o dnešním poledňáku se Kulecí čítárna přeměnila na spací místnost.

Šneka jsme odvedením Hadů a Poštoľek tak vystrašili, že se při odchodu na menší hrátku v muldičkách ptala, jestli si s sebou náhodou nemá vzít spacák.

Večer přijel Hroch, Všeťečka, Rozárka a psi.

17. den

Před nástupem Kule s Rohlíky pozoruje dalekohledem sluneční skvrny. Chtěla jsem se taky podívat, ale pořád jsem tam viděla jen bílo s nějakýma flekama.

Terryňa je lízací pes. Případného zloděje by prý zvládla leda tak ulízat k smrti.

Hroch: „No, a specializuje se hlavně na lýtka.“

Maďal: „A na odpadovku.“

Ulomil se mi malíček na jelenovi, jinak se ale keramiku povedlo vypálit. Když jsem šla od sauny, omylem jsem nakopla nepozornou žábu.

Vojta je nadějný kameraman, natáčí zajímavé věci a moc netřeše kamerou. Jen škoda, že si plete záznam a pauzu.

Po obědě proběhla akce „nabodávání kuřat“. Kule se zamaštěnýma rukama a vražděným výrazem ve tváři vždycky se slovy „pojdte kuřátka, koťátka“ vzal kuře a nabodl ho na rožeň. Pak bylo třeba protlouct z boku skrz kuře a díru v rožni kolík. Nej dřív jsme zkoušeli dřevěné, pak Maďal našťestí zaběhl někam k Sedlici pro silný drát, kterého je tam prý spousta.

Maďal se vrací s drátem: „Stačí vědět, co ti okolní příroda může nabídnout. Když jsem naposled potřeboval kus gumy, tak jsem taky věděl, kde jsou nejbližší pneumatiky.“

V kuchyni někdo zase troubí na tyč od měchu. Docela mu to jde. Tatouch: „Myslíte, že mu to bude troubit i pod vodou?“

Maďal kouká na Terrynu: „Pes je dobrej.“ Tatouch: „Já nevím, já ho dlouho nejedl.“

19. den

Malé holky (Amálka a Mafi (Johanka)) měly v noci za vůli se vykoupat v přehrádce. Jůlinka se pojistila tím, že byla absolutně nevzbuditelná.

Kule rozhodl, že k obědu budou buchtolky. Hodinu po nástupu začal odměřovat množství mouky. Dělalí jsme si z něj samozřejmě legraci.

Maďal: „Včera jsme se shodli na sedmi kilech, takže dojde pro osm, přines devět a uděláme to z deseti.“

Nakonec se místo plánovaných sedmi kil začalo těsto dělat z osmi, protože Kule záhudně přinesl sedm „plus jedno kilo na posypání stolu“, přičemž prý doufal, že já nebudu dávat pozor a zadělám těsto z veškeré přinesené mouky, což se povedlo.

Pak najednou Kule odjel „za hajným“ (a nakoupit), takže poprvé po dlouhé době vůbec nebyl u výroby. Se Želvou a dal-

Nečekaně příjemné probuzení na závěrečňáku

šími pomocníky jsme ale zvládli buchtolky usmažit bezvadně.

Po polednáku se hrálo Boduj.

Křeček čte otázku „oheň a táboření“: „Jak určíte, kde je sever, pomocí slunce a holínek? Pardon, hodinek?“

Tatouch: „To je jedno, obojí se natahuje.“

Otázka „okolí tábora“: Kde je nejvyšší kamenná rozhledna v ČR?

Kryšpínův tým neví. Věšák „Tipněte si. Tady není moc kopců, na kterých je rozhledna.“

Tatouch „A není tu moc kopců, které znáte jménem.“

Otázka z táborových staveb: Jak se jmenuje sekera, kterou Maďal vyráběl lavičky?

Někdo: „Teslice?“

Hroch: „Tesla?“

Otázka „zdravověda“: Kolik má zdravé srdce oddílů?

Věšák: „A oddíl zdravých srdcí?“

Budou mít snídani a oběd?

Večer

K večeri byl boršč a buchtolky. Kdo si však chtěl vzít buchtolku, musel si předtím dát naběračku boršče. Patrik to nedodržel a šmátnul po samotné buchtolce, načež Kryšp, který měl službu, pohotově vystartoval s plnou naběračkou za ním. Obdivuhodně obratně pronásledoval Patrika do dřevníku, přičemž nerozlil ani kapičku a podařilo se mu trefit cíl (Patrikův ešus).

Domlouváme, co budou děti sbírat v lese. Rozhoduje se mezi rohlíky a horalkami.

Maďal: „Horalky ne – kdyby tam zůstaly, tak je blbý, že mají plastový obaly.“

Křeček: „A hlavně jsou dobrý. Byla by jich škoda.“

Petra: „Vymyslete nějaký úkol, co zabere 15 minut.“

Křeček: „Co třeba odhadnout 15 minut?“

Tatouch: „To ale bude za 5 minut hotový.“

20. den

Do sněmáku se nám nastěhovaly sršně. Staví si hnízdo na jedné z tyčí, bohužel zrovna na plachtové. Celý den jsme se je snažili vykouřit, Hyp a další tam rozdělavali oheň a házeli na něj trávu a bodláky.

Maďal: „Hyp kouří ve sněmáku trávu!“

Po svačině jsme vyrazili na závěrečňák. Cestou na Lověšické rovně musely týmy splnit několik úkolů. Za každý splněný úkol získaly jednu surovinu do milána.

Když se setmělo, začla noční hrátka: po louce leželo poschovávaných pět indiánů, kteří v pravidelných intervalech pískali na píšťalku.

Já jsem ležela tak dobře schovaná, že když jsem jednou zapískala, ozval se dusot, nějaká noha v pohorce mi dupla přímo na krk a kousek za mnou se rozplácl Vojta.

Ráno musel každý tým vybrat dva lukostřelce. Podle toho, kolik nastříleli bodů, si pak mohli vybrat jídlo na snídani a oběd.

Cílem tohoto úkolu bylo dostat plechovku co nejdál stylem „mravenci v medu“

Bohužel stříleli docela přesně, takže na nás rádce nezbylo ani mlíko, ani pečivo.

Potom se zahrálo plížení za harmonikou a sbírání rohlíků.

Na následujícím úseku se sedmi stano-
višti se vždycky družinka musela domlu-
vit, kolik životů svých členů vsadí do hry.
1 život = ruka nebo noha nebo zrak. Když
úkol splnili, přeměnily se jim životy na bo-
dy. Když ne, o vsazené životy přišli.

Slepý nebyl nakonec nikdo, ale Johanka
a taky Šnek přelézaly závěrečnou síť bez
jedné ruky.

Jeden z úkolů byl také rozdělit se na dvo-
jice, kde jeden měl zavázané oči. Druhý se
ho snažil navigovat tak, aby utrlh kytku,
kterou pak určil.

Kuba: „A nebudete mě navádět na kopři-
vu, že ne?“

Poslední úkol byly šifry. V táboře přivítal
navrátilce Malý medvěd (Maďal).

Večer

Sršně se nepodařilo vystrnadit kou-
řem, Hroch a spol. tedy sundali ze sněmá-

ku plachtu a odnesli týpiovku o pár met-
rů dál. Sedět ve sněmáku bez plachty byl
zvláštní pocit.

Maďal: „Tak máme z týpka kabriolet.“

Před večerí jsme s Maďalem rozděláva-
li oheň třením dřev. Protože to moc nešlo,
přinesl Kule svoji soupravu. Dával si na ni

Kšanda při sběru dřevěk na gumolaně

hrozný pozor, odmítal dřívka položit na zem, aby nenavlhla. Načež jsme chvílku přestali dávat pozor a když se Kule otočil, s hrůzou zjistil, že si na jeho soupravě pochutnává Wikina. Právě žvýkala koženou podložku pod destičku a chvíli to vypadalo, že si jako předkrm dala kamennou tulejku.

K večeri byly brambory s omáčkou. Maďal krmí Wikinu svojí lžící.

Šnek kouše Křečka do nohy.

Večer se hrálo městečko Palermo. Bylo to dost zajímavé.

Rozárka prý včera seděla u brusu, točila klikou a olizovala vodu z kamene.

Maďal: „Já mám na posteli takový bordel, že jsem tam teď nemohl najít kytaru.“

21. den

Uklízíme. K obědu budou knedlíky. Vše- tečka je v kuchyni, tak jednou z povinností

Vojta riskuje let nazad

služby je zabavit Rozárku. Teď ji má na starosti Robin.

Bobeš válí knedlíky. Někdo: „Bobši, tenhle není moc pěkný. Ty jsi špatný váleč.“

Někdo: „On je spíš pováleč...“

Věšák si sedl na Oldovu postel a rozlomil ji. Ještě, že na ní Oida zrovna nespál.

Přijel Horác s Mášou. Honza se vrací od auta s melounem v náručí.

Zde bylo cílem úkolu se co nejvíc zamotat do lana

Maďal: „Áááá, Honza byl na borůvkách. Ta je ale nezralá. Přines jinou...“

Sršní jsou tvrdohlaví. Když jsme jim přesunuli týpiovku s hnízdem jinam, přestalo se jim to líbit, hnízdo opustili a začali se stěhovat do dřevníku. Tak je Maďal začal (peleťovkou) přesvědčovat, že to není dobrý nápad.

Hrály se kolíky. K večeri bylo sejráno. Přišli se na nás podívat Jana a Jírovec.

Sršní prohrávají 5:0.

22. den

Sršní prohrávají 7:0. Večer byl slavnostňák... pár lidí tam zůstalo ve více či méně bdělém stavu do rána.

23. den

Uklidili jsme tábor, pokáceli stožár a vydali se na vlak...

Teď v listopadu si vůbec nemůžu vzpomínout, co se vlastně dělo. Ale nějak jsme se asi museli dostat do Prahy a asi jsme na závěr udělali kolečko.

100nožka

výsledky táborové hry:

Dikobrazi - 908b - 2.

Bobes - 129b - 10.-11.

Anička - 93b - 14.

Marijánka - 96b - 13.

Honza - 157b - 5.

Pupík - 172b - 2.

Julča - 85b - 15.

Robin - 74b - 17.

Medvědi - 951,5b - 1.

Pratrik - 150b - 6.

Želva - 140b - 7.

Kšanda - 190b - 1.

Lukáš - 166b - 4.

Šimon - 66b - 19.

Johanka - 78b - 16.

Bobři - 815b - 3.

Kryšpín - 128b - 12.

Terka - 137b - 8.

Šnek - 169b - 3.

Klaxon - 134b - 9.

Kuba - 129b - 10.-11.

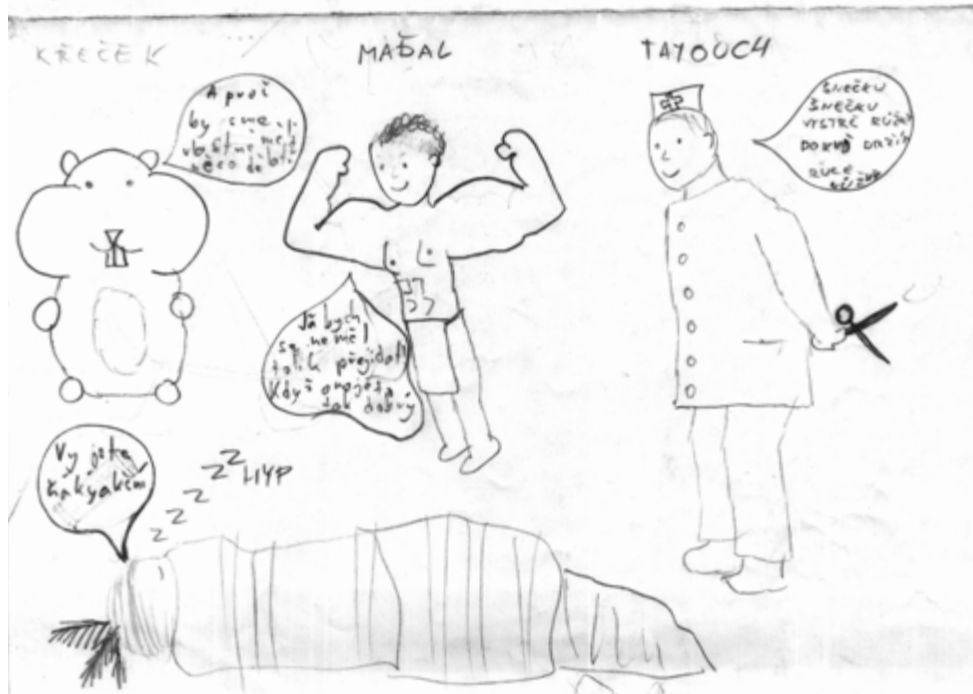
Amálka - 71b - 18.

Vašík - 47b - 20.

Spací chumel (slavnostňák)

Kreatury

Povídky z maratonu

Na závěr dvě povídky z literárního maratonu. Zadání: jednoslabičná povídka na téma „přežítí“.

Pták, Had a hra

My šli hrát hru. Kdo tu hru hrál, ten zřel jen tmu. Měl jen hmat v té hře. Však ten, kdo měl víc let - byl stár, šel pryč. Vždy Pták a Had.

Je jich šest. Vedl je John, až tam, kde les stál. Tam byl keř. „Teď zrob si luk a šíp.“ děl John. Šlo to hůř, než bys řekl.

Tak měl Pták i Had zbraň. A pak už byl čas - šli dál. A hle, tu je sluj. Zde byl start hry. Šli vždy po dvou - Pták a Had.

„Kde je cíl náš?“ ptá se Had a Pták. „Cíl je tam, kde je tvůj dům (či stan).“ dí John. „Rek jde zpět a vás šest, vždy po dvou, též.“

Leč je tu hra a tak Pták a Had teď zří tu jen tu sluj. Čtou, že tam i tam lze jít. Jít hloubš či jít spát, na lov či pryč? Kdo ví, kam dál? „No nic, zkus na blind směr.“ řekl Had. A tak šli, kam vítr je vál.

Však byl tu ten luk a šíp. Proč? Pro boj. Šlo o to, či šíp dřív dá smrt. Kdo zbyl živ, ten mohl jít pryč - však ten, co smrt měl, jde tam, kde je L, by vzal lék. Lékař za dřep či klik, tak raz, dva, tři, ať už zas jít smíš.

Hle, tu břeh je. A těch ryb! Chtěl bys? Leč máš prut či síť? Ne? Tak chop se lan! Jdi a střez se. Pád je smrt. Však těch šest je fit, tak proč se bát.

Pak změň zas směr. Tu je les. Kdo šel zde na lov, ten měl pak laň - flák na gril.

Tam, kde je střet cest, dlí kmet, co furt má hlad. Tak směň, co máš (kus ryb a laň) - on ví, kam dál. On ví, kde je strom. Vlez na ten smrk, až na špic, a zříš, kde vod je pláň - a tam je děd. Zlý a stár - však u něj jen zvíš, kde je tvůj cíl.

A tak šli. Pták a Had. Však teď už ne po dvou - už je jich všech šest.

Je tma a chlad. „Mám hlad!“ dí ten i ta. Už ne dost sil měl Pták a Had. Tak jdou tmou,

ale kam? Ví to? Ne moc. Jen les a les. Tak kde je ten kout?

A hle: písk, písk! Slyš ten hvizd! To je John!

Tak vše je zas cajk. Je tu John a Hyp a tak jdou, tam, v ten kout, co spát se tam dá. „Uf, mám hlad a chci spát. Však co dřív?“ dí Kryšp, Bobš a spol.

„Jdem jíst!“ „No tak jo...“ Tak už to ví a už se hnou. Hned je zas líp. Mňam, už to je. A teď, spát.

A tak noc šla... a už je pryč. Had a Pták zívá a co to zří? Vždyť to tu znám! Tam je náš cíl! Tu je svah tam ten les, a tam... tam je náš stan!

Péťa

Pat, tma a hlad

Psal se rok ten, kdy Pat byl už stár. Měl jít sám až tam, kde byl by s to žít. Leč jen pár noh svých moh si vzít, nic víc.

Lžu vám, to se ví. Měl tam i kmín, však špek snad spíš chtěl. Měl i nůž a plášť a krám či dva si nes. Tak na pouť se dal, pln svých snů byl.

Za pár chvil už stál tam, kde měl pak spát. Kol byl jen hvozd a pár luk, lid žil o kus dál. Pat dal si tam stan z celt, jichž měl míň než dvě. Pak jal se jíst a hned zas šel spát.

Vstal dřív než by chtěl, však chlad si ho bral. Jen dech ho moh hrát a to míň než Pat chtěl.

Tak dal se zas dál a už den šel a pak pad mrak a tma. A už je zle. Déšť, blesk a hrom, strach a hlad. Pat je tak sám.

Nás už bral strach, Pat měl být už u nás. Však strach zmiz hned, páč Pat (i když ne such) už tam zas stál. Tak žil tu Pat dál a to je fakt fajn. A lžu když vám řku, že psát bych chtěl dál.

The end

Věšák

Put'ák do Rumunska – Calimani

7.–16. 8. 2013

Dlouho domlouváný put'ák na letošní léto nás nakonec místo původně plánované Makedonie zavedl do rumunského sopečného pohorí Calimani.

Vlaky na jihovýchod

Na rozdíl od loňského vlakového dobrodružství během severozápadní cesty do Norska jsme pro tentokrát zvolili konzervativní přístup a rozhodli se pouze pro jeden přestup na celé dvoudenní cestě.

Když jsme v Budapešti nastupovali do spacího vozu směr Bukurešť, zjistili jsme navíc, že nám maďarské dráhy kromě spací výbavy přibalily též poukázku na saunu zdarma.

Tatouch (dívá se z okna): „Nechci žalovat, ale všechny slunečnice se jednomyslně otáčejí směrem od slunce.“

Kule se najednou na asi půlhodinu ztratil z kupé. Posléze se ukázalo, že zjistil, že na záchodech funguje klimatizace, tak tam byl celou dobu zavřený.

Cílem naší cesty bylo podle průvodce „druhořadé až třetířadé“ lázeňské a dřevorubecké městečko Toplica, ve kterém prý není vůbec nic. A v jediném městském hotelu prý mají nebezpečně výbušně vypadající bojler, tak jsme si raději přibalili s sebou pár stanů.

Noc v saunovém spacím voze probíhala vcelku klidně až na občasné vyrušování Rumunskými celníky, zato ranní výstup z vlaku nám přichystal nečekaný zážitek.

Těžko říci, zda-li strojvůdce spěchal, nebo je pověst Toplice tak špatná, každopádně jeho zastávka na Toplickém nádraží připomínala spíše mírné přibrždění. Hlavní část výpravy mohla tedy ještě z chodbičky vlaku sledovat, jak již vystoupivší ne-

Rumunsko nás přivítalo pěknými kříži

Výhledy byly impozantní

jmenovaný člen výpravy je náhle se znovu rozjíždějícím vlakem zachycen za popruh batohu a pozadu kluše podél vagonu směrem Bukurešť. Celý tento sportovně kaskadérský výstup přerušil rázně až maďarský portýr našeho salónního kupé rozhodným zatáhnutím za nouzovou brzdu.

Velmi rádi jsme využili následného chaosu, který poté kolem vlaku vypukl a kryti ranní mlhou jsme rychle opustili nádraží. Myslím, že si visegrádští bratři u dráhy měli hodně co vysvětlovat a nechtěli jsme jim u toho překážet.

Do hor

Cíl byl jasný, už od prvního rána se rýsoval v dáli na obzoru. Hřeben nad širým dolem, vrcholek s meteorologickou stanicí, od které budeme pokračovat dále pochodem po hřebenech ve výšce kolem 2000 metrů až do dalšího údolí.

Z města jsme vyrazili co nejkratší cestou a po rozkvetlých loukách přeskočili do vesniček vinoucích se dlouhými údolími, postupně stoupajícími až na hřebeny.

Podél cest se začaly objevovat první studánky, kolem dřevěných chalup se pásly

ovce a kozy, občas se na nás vyřítili otrhaní ovčáčtí psi.

Jak se údolí uzavíralo mezi příkré svahy, chaloupek ubývalo a nakonec zbyl jen hustý les na strmých stráních.

Druhý den dopoledne jsme se z lesa konečně vyhoupli na pastvinu, pozdravili skupinu pasáčků vezoucích si nahoru do salaší zásoby na oslích hřbetech a poté jsme pokračovali dál směrem ke v dálce viditelně blyštící se plechové střeše meteorologické stanice.

Po rozbití tábora se Kule s Robinem vypravili na samostatný výlet, ze kterého se vrátili až za tmy. Nechybělo mnoho a už jsme si skoro rozdělili jejich věci a jídlo v naději, že se nadobro ztratili.

V potoce u tábora jsem večer našel digitální hodinky s kompasem, vodotěsné do 100 metrů. Asi do stometrové vzdálenosti od vody, orosené byly zvenku i zevnitř.

Kule má s sebou asi 3 kg eidamu v celku. Každý večer ho vybaluje, okrajuje a suší. Vypadá to, že sýru se na výletě moc nelíbí. Ostatní si z Kuleho dělají legraci, protože eidam z dálky vypadá jako obrovská kostka mýdla.

Po ranním probuzení stádem ovcí jsme definitivně opustili les a před námi se otevřely velké pláně, za kterými se tmavě rýsovala pole kosodřeviny.

Robin dlouze rozmloval s pasákem koní, alespoň zdálky to tak vypadalo. Obsah jejich rozhovoru nám zůstal utajen. (A myslím, že jim také.)

Po hřebenech

Po výstupu k meteorologické stanici na vrcholu Ratitis se nám naskytl úchvatný pohled na rozsáhlé terasy silného dolu, který postupně užíral zbytky sopečné homole v údolí pod námi. Lepší výhled k obědu jsme si nemohli přát.

Kule jen tak mimochodem upozorňuje, že ty modré bobulky, kterých jsou kolem plné keříčky, nejsou borůvky. Nato se Martin zděšeně ptá, co

Cestou potkáváme zajímavá zvířata

to teda je, protože toho prý už snědl plnou hrst. Tatouch mu s úsměvem vysvětluje, že po vlochinách se můžou objevit bolesti hlavy a mírné halucinace a že mu možná bude trochu „blivno“. Nakonec mu prý nic nebylo, byl dokonce nebyvale veselý.

Odpolední pochod kosodřevinou přes vrcholy Iezerul Calimanului (2031m) a Calimanu Cerbului (2013m) na ostrém slunci nám zpestřila až bouřka zvolna pohlcující krajinu za námi, hlavní vlna deště a blesků naštěstí zasáhla jen protější stranu údolí a nejvyšší vrchol Pietrosul Calimani. Nás dostihl déšť až při večerním sestupu z hřebene nad údolím u Gura Haitii.

Už tak nepříjemný prudký sestup po hliněných svážnicích vyrytých lesními stroji se změnil ve velmi riskantní podnik, cesta najednou vedla koryty plnými vody a bahna.

Pro mě to byl rozhodně nejnáročnější úsek putáku. Byla jsem promočená a úplně vyřízená, při každém kroku se člověk ještě 30 cm svezl po bahně a moje kolena už mě nechtěla nést.

U jedné odbočky se skupina zastavila a ostatní se radili nad mapou, kolik toho ještě budeme muset sklesat. Já jsem si chtěla sednout na nedaleký pařez a převážil mě batoh. V dané situaci mi nepřipadalo důležité, jestli odpočívám

Přišla k nám návštěva

vsedě nebo s obličejem zabořeným do jehličí, tak jsem to tak nechala být, čímž jsem ostatní trochu vyděsila. Horác mi pak vzal batoh.

Ochotná domorodkyně nám ještě ukázala pramen kousek pod cestou, takže jsme v mezeře mezi deštěm a lijákem mohli doplnit zásoby vody.

Měli jsme štěstí, že jsme tu mladou Rumunku v zářivě žluté pláštěnce potkali.

Nejdříve jsme se s ní nemohli domluvit, nechápala, proč váháme, když nám ukazuje, že jeden pramen jsme právě přešli. (Kdybychom tušili, že je jen asi 300 metrů za námi, neváhali bychom.) Nabízela nám zřejmě, že si taky můžeme podojit krávu (vaš) a pak nás k prameni radši sama dovedla.

Při loučení nám ještě sdělila, že v nedaleké vesnici jsou psi (hau hau), kteří jsou ještě malí (ukazuje mírně pod pas), a že je nemáme mlátit holí (názorně ukazuje a dodává „nu“).

Mlha a déšť nakonec rozptýlily naše ležení po velké ploše lesa a přilehlých nespojitých kouscích pastvin, někteří z nás našli útulek v nedalekých opuštěných salaších.

Celkově jsme tento večer značně omezili společenskou činnost na ty nejzákladnější úkony, především jídlo a spánek.

Ranní sestup do Gura Haitii již probíhal ve větší pohodě. V údolí jsme se zorientovali u velké schematické mapy okolí, konstatovali jsme, že naše mapa má o trase na následující dny zcela jiné představy, ale protože všechny cesty z údolí vedly na stejný hřeben, nemohli jsme se ztratit.

Čekal nás výstup na protější hřeben, po kterém bychom kolem skalních útvarů označovaných jako 12 apoštolů měli po delším pochodu přijít až do sedla pod nejvyšší bod naší cesty, ostrý hřeben s vrcholem Pietrosul Calimani.

12 apoštolů

Další den po obědě jsme konečně nabrali potřebnou výšku a v sedle Ptr. Rosii (1619m) nad zákopy z první světové války jsme zjistili, že skalní útvary 12 apoštolů jsou na dohled kousíček od nás, jen jaksi pochodem na opačnou stranu, než po které bychom měli pokračovat až pod Pietro-

sul. Rozhodli jsme se tedy pro rychlý pochod bez batohu a následný návrat do sedla, kde jsme se chystali rozbít tábor.

Po cestě jsme kousek pod samotným hřebem objevili i slabý zdroj vody, bylo tedy rozhodnuto.

Samotný skalní útvar 12 apoštolů je evidentně místní nejatraktivnější cíl turistických návštěv, což jsme usoudili podle přítomnosti několika informačních cedulí a dokonce několika dalších osob, které se vyškrábaly na hřeben z opačné strany.

Po hřebeni až pod Pietrosul

Ráno nás čekal pochod po hřebenech skrze menší skalní útvary a klečová pole, narazili jsme na medvědí trus a stopy, naštestí šel huňáč v protisměru, takže jsme se nejspíše o den minuli.

Během pauzy na oběd Tatouch zjistil, že mu chybí kukátko, nejspíš ho vytroušil někde po cestě v kosodřevině. Několik pátračů se vydalo po stezce zpět a k velkému překvapení se brzy podařilo kukátko opět najít.

Robin rozpráví s kamarádem

100nožka s panem bačou

Po několika dalších hodinách postupu po hřebenech s krásnými výhledy na protější svahy a údolí se sirným dolem jsme se napojili na cestu Marie Terezie, klikatící se po svazích o trochu níže.

Bohužel bylo již docela pozdě odpoledne a stále žádná voda a na dohled ani jediný rovný plácek vhodný k postavení stanu.

Až v sedle, z něhož byl jediný možný přístup na nejvyšší horu v celém pohoří, jsme usoudili, že vrchol Pietrosulu (2100m) zůstane nepokořen.

Nedostatek vody, času i energie na výstup nás nakonec přinutil postupovat dále po vrstevnici pod hlavním hřebenem, předpokládali jsme, že podél staré zásobovací cesty bude větší šance na nalezení vody a vhodného místa na tábor. Přítomnost vzdálených salašů na nižších přístupových hřebenech nám dávala alespoň slabou naději na nalezení zdroje vody bez nutnosti velké ztráty výšky.

Až po několika dalších kilometrech, chvíli po setkání se smíšeným stádem ovcí a koz a dvěma pasáčky, jsme v ohybu cesty našli krásné, téměř rovné místo s panoramatickým výhledem na vzdálené hřebeny a nedalekým zdrojem vody.

Ráno se na nás přišel podívat bača, který vedl ovce a kozy na pastvu. Dokonce nám zapožoval před foťáky s pěkným hnědým kozlem.

Po zákopech nad cestou Marie Terezie

Snad nejdříve a nejobtížnější hřebenový pochod nás přivedl do okopu a strážních stanovišť, které kdysi zajišťovaly nejspíše strategicky významnou zásobovací trasu. Úsilí, s jakým někdo zbudoval zákopové pozice a kamenné valy ve výšce kolem 1800-2000 metrů nad mořem, navíc v relativně velké vzdálenosti od zdrojů vody a jídla, mne nepřestane udivovat. Na druhou stranu, možná byla lepší volba strávit pár měsíců v horách stranou od válečné

vřavy, než se nechat zmasakovat ve vleklé zákopové válce v údolí.

Po překonání několika klečových polí, výstupu na nejvyšší bod cesty Bistricioru (1990m) a skupinové fotce nás čekal ještě náročnější sestup volnou sítí, dlouhý přesun po úzkém a ostrém skalnatém hřebeni, průchod klečí a jehličnany zarostlými kamennými valy strážních stanovišť.

Teprve na konci dalšího dne, stále postupující po staré zásobovací cestě, jsme v sedle narazili na obydlenou salaš a početnou skupinku pastevců.

Rozbili jsme tábor nedaleko s pevným rozhodnutím ochutnat ráno ovčí sýr a trochu se seznámit s místními.

A již večer se na nás přišli podívat dva švarní frajeři se stylovými valaškami, a navzdory jazykové bariéře návštěva probíhala ve velmi usměvavém a veselém duchu, i když nikdo z nás neměl ani alkohol, ani cigarety. Budiž nám to poučením pro příš-

tě, abychom do proviantu nějakou tu kračičku s velbloudem přibalili, neboť jak se zdá, kuřák všude bratra má.

Asi nejvíc se do rozhovorů s místními pouštěl Robin. Jeden z bačů prý odvozoval svou náklonnost k nám od toho, že nějaký jeho předek byl v Praze... zastřelen. No, dál to prý už Robin radši nerozváděl.

První ranní společníky nám z mlhy přišla udělat skupinka místních oslů, mlsajících bodláky kolem našeho ležení a tak trochu zkoumajících, jestli by z nás nešlo vyrazit něco dobrého k snědku. Až na pár vylouhovaných pytlíků od čaje jsme jim moc radosti neudělali.

Po snídani jsme vyrazili zpátky cestu, vzali jsme to ještě kolem blízké bačovny, kde jsme absolvovali ochutnávku sýrů, vybrali si ten nejchutnější a udělali pár snímků s panem bačou. Dokonce jsme dostali poštovní adresu, abychom ty nejlepší fotky mohli panu bačovi Vasilu Borovi poslat domů na památku.

Bača se snaží Petrovi něco vysvětlit v mapě

Další zdolaný vrchol

Mě nejvíc zaujalo, s jakou pečlivostí bača maloval písmenka. Schválně, jestli to dojde. Což se ovšem asi nedozvíme. Sdílel nám pak ještě, že je mu 74 a že život v horách je tvrdý. Také mohl říkat cokoli jiného, ale na tomto vyložení jeho pantomimy jsme se shodli.

Pak již nezbylo než ostrým stoupáním pokračovat zpátky na hřebeny a dále do mlhy. Rozlehlé pláně jsme si ten den užili opravdu naplno – několikrát jsme v mlze museli rozvinout rojnicí, abychom na kamenech v trávě našli ztracené značení trasy, ze které se nám podařilo opakovaně sejít.

Odpoledne buď mlha ustoupila, nebo jsme klesli více pod úroveň mraků, každopádně jsme se opět mohli kochat krásami krajiny po dešti.

Při hledání pramene pro večerní ležení jsme narazili na stádo ovcí s nebezpečně početnou a agresivní psí smečkou, až bača nás zachránil před téměř jistým natržením kalhot a vysvětlil nám, že mu nedáv-

no vlci sežrali dvě ovce, takže pejsci jsou trochu nervózní.

Pramen ovšem stál za to, téměř pětihvězdičkové nerezové koryto s čistým a vydatným proudem vody mnohé potěšilo.

Večer jsme se všichni těšili na oheň. Když konečně zaplátl, zapátrali všichni po kapsách bund a batohů. Každý si pro tuto slavnostní příležitost schovával nějaký ten papírek od čokolády či igeliták od salámu a sýru.

Z odpadků v ohni za chvíli vznikla parádní hromada, Tatouch přispěl pár plechovkama, co sebral po nejbližším okolí a k našim nosům zavál silný odér spáleného plastu. Nadšení z odpadkové párty sklídl až vítr roznášející hořící papíry kolem ohniště.

Zpátky do údolí

Poslední den cesty jsme již sestupovali pozvolna na nižší hřebeny, dokonce jsme prošli významnou rezervací Culmea Scaunului plnou informačních cedulí a výstražných cedulek. Od okolních lesů se to lišilo pouze zvýšeným množstvím

poházených odpadků a volně se potulujících Rumunů.

Výhled ze strmých skalních srázů na krajinu několik stovek metrů dole pod námi byl impozantní. Konečný sestup přímo korytem potoka by si asi nikdo jen tak zopakovat nechtěl, klesání zhruba 400 výškových metrů pouze po kluzkých kamenech v sevřeném údolí potoka zaneseného naplaveným dřívím bylo opravdu náročné.

Zolášť pro Kuleho, kterého si nějak oblíbil vosy (což není žádná novinka). Po tom, co ho při obědě asi dvě štípaly a ostatní kroužily kolem něho, jsme si začli dělat legraci, jestli jich nemá ještě pár schovaných pod pláštěnkou na batoh, což nevypadalo až tak nepravděpodobně).

Pak už jen asfalt, domečky, poslední koupel v potůčku, nad vesnicí v údolí rozlehlé pláně, ve vysušených vádí se pasoucí koně, dřevěné domečky cikánské osady za soumraku, další klesání vstříc údolím plným

bludiček z lidských obydlí, hledání nádraží v nekonečné ztemnělé vesnici dlouze se vinoucí kolem rušné okresní silnice, to všechno najednou splynulo do jednoho rozmazaného dojmu.

Pak už jen opřít hůl o zeď čekárny, sledovat postávající nádražní zřízence, opilého cikánského barda a směsici různorodě vypadajících cestujících.

Vlaky přijíždějící a odjíždějící odněkud z dálky a ze tmy jakoby udržovaly jediné spojení tohoto malého ztemnělého místa s velkým světem.

Brzy se i pro nás nádražní budova s peronem, na kterém je velkými písmeny v barvě dlažby odlišen nápis GARA DEDA, stala jen rozmazanou šmouhou mizící v dáli a ve tmě, malá skvrnka na tmavém podkladu posetém hvězdami.

*Ondra
(poznámkami doplnila 100nožka)*

Bačův domeček

Vločkový put'ák – východní Slovensko

23. 8. – 1. 9. 2013

1. den, sobota

V deset večer na Hlaváku. Porovnáváme batohy. Je tu Kule, Tatouch, já, Hyp, Kryšp, Patrik, Honza, Terka, Mariánka. Šepta se přidá později.

Lezeme do kupéček, Kule se strategicky nacpal k Hypovi a spol. - bude dohlížet na to, aby to tam úplně nerozložili. Kryšpín přinesl plnou náruč kelímků s vodou, Mariánka prý nějakou potom nalila ostatním do bot, ale jinak večer i noc proběhly standardně.

Vstáváme asi v 7 ráno - luxus! Vystupujeme v Košicích. Máme každý o snídani víc, protože Kule zkopíroval jídelníček z minulého roku, kdy byla snídane společná. Přesto si ale sám taky vzal závin navíc. V jídelníčku je taky rozepsáno jídlo pro 8 lidí (takéž údaj z loňska). Že je nás 9 ale, zdá se, nikomu nevadí.

Z Košic jedeme autobusem do Turni nad Bodvou. Odtud pěškobusem nahoru na zříceninu Turnianského hradu. Svačíme řízečky, pak se vydáváme dál.

Koupeme se v tůňce nedaleko Hájských vodopádů. Teď jsou dole v tůňce kluci. Právě přichází skupina turistů, chtějí jít dolů. Bohužel to jsou Němci a tak se nám je nepodařilo upozornit na to, co je čeká u koupadla. Pokoušíme se proto varovat aspoň kluky voláním „lidi!“.

Oběd. Bavíme se o tom, že bychom se mohli utábořit dřív. Hyp zde pronesl památné moudro: „Stejně to má něco do sebe, stavět stany do sebe.“

S obavami se díváme na Patrika, který krouhá pórek.

Patrik: „Nebojte se, já jsem profík.“

Tatouch: „A co jsi profík?“

Jdeme po pěšince k vodopádům. Jsou pěkné, ale když dojdeme na konec pěšin

Zřícenina Turnianského hradu nad Bodvou

ky, zjišťujeme, že „cesta“ pokračuje strmým písčitým svahem nahoru.

Nenapadlo nás nic lepšího než se za hlasitého funění drápat vzhůru. Samozřejmě, že vrátit se by bylo tak desetkrát rychlejší. Mariánka je praštěná kamenem, ale jinak jsme všichni v pořádku. Kule a Hyp mají „čarodějnické“ hole. Do cela pomohly.

Kule: „Jak to tam říká ten London? Krátké odpočinky a dlouhé přestávky?“

Ke Kulecímu optimistickému odhadu „30 až 40 výškových metrů stoupání“ jsme přidali nulu.

Nahoře na planině chvíli váháme, zda nejít mimo NP, načež vyrážíme ke studni (v NP), kterou nenacházíme a ještě nás vyhání myslivec, že tu budou střilet. Už nás prý mají obklíčené, tak s ním docela ochotně souhlasíme, sbíráme rozestavěné větráky a jdeme zpět po žluté.

Zde jsme se koupali

Holky koukají dolů na svačináře

Mezi břízkami rozbíjíme tábor. Já, Kule a Patrik stavíme strategicky větrák po směru větru, tak, aby dělал čest svému jménu. Kule s Kryšpem jdou pro vodu. Snad je cestou nezastřelí.

Miláno. Je ho hodně.

Potom jsme vysvětlili systém výzev. Za každou splněnou výzvu získá odvážlivec střapeček.

- vidět východ slunce - žlutý střapeček
- rozdělat oheň třením dřev - červený
- jít si zaběhat - tmavě červený
- samotka (bivak cca 300m od ostatních) - bílý
- hrát alespoň 4 dny KAKAO - zelený
- minuta až po krk v ledové vodě - modrý
- den nejíst sladké - hnědý

Chvíli čteme Shanea - Jezdce z neznáma a pak už se všichni hrnou do spacáků.

Péťa

2. den neděle

Vstáváme. Teda Kule vstává a snaží se nás dostat ze spacáků. Ještě chvíli se válíme a snídáme a balíme. Nakonec jsme se dokázali zabalit a být schopni odejít. Okolo nás prochází velké stádo ovcí a my se na ně jdeme podívat. Začínají se ozývat vtipy stylu „ulovíme jehně k obědu“.

Odcházíme.

Po cestě pořád odpočíváme a docela se vlečem. Nejak se nám povedlo zavést řeč na školu a Patrik prohlásil, že ho jeho chemikář nesnáší. Kule: „Proč?“ Patrik: „No protože jsem tak chytřej“.

Došli jsme k lesíku, ve kterém odpočíválo stádo ovcí a jeden kozel. Po chvíli chůze jsme si dali oběd. Pak se četlo a svorně jsme se povalovali.

Vyrazili jsme a Patrik šel napřed. Kule mu řekl, ať jde po modré. Tak šel. Když jsme došli na rozcestí, vyhlíželi jsme Práťu. Šel dál po modré a my měli jít po zelené! Dohnali jsme ho tedy a šli dál po zelené.

Sešli jsme dolů a tam nabrali vodu. Začali jsme se drápat nahoru. Fuj.

Nahore se Kule s Tatouchem vydali hledat pramen a místo k přespaní. Pramen je dost zalejnovaný, jak tam chodí pít krávy. Všichni jsme chtěli spát pod širákem. Kluci se šli mýt a my holky jsme se zatím snažily rozdělat oheň třením dřev. Nepovedlo se.

Vystřídali jsme se u vody a vařila se večeře. Mezitím co jsme se myly, kluci zača-

li stavět cely pro jistotu, kdyby náhodou začalo pršet.

Dělá se večeře. Všichni až na Kuleho a Péťu se nastěhovali do stanů. Večeříme.

Honzu se chvíli psi nedalekého bači pokusili zahnat ke stádu volů, ale Honza se nedal a přišel na kuskus. Kule si to rozmyslel a nastěhoval se do stanu. Péťa po nějaké chvíli taky.

Pak už se asi víc nedělo a šli jsme spát.

Terka

3. den, pondělí

Ráno, když nás Petra vzbudila a říkala něco o snídani, ještě většina z nás nevěděla, že ta „snídaně“ znamená ovesné vločky. Další asi dvě hodiny trávíme pokusy o pražení a následné požití vloček. Proto se po prohlídce jeskyně (kde mi Kule pravděpodobně ztratil lžíci) ještě rádi rozprchneme po Borňanské planině ve snaze najít nějaké zpestření pro další jídla.

Když jsme se všichni sešli, jdeme směr Osadník. Po vystoupání asi 400 výškových metrů nám Kule s Kryšpem slibovali hřebnovku „po rovině“. Ta rovina nako-

K snídani bude jehňátko!

Patrik si loupe oběd

nec nějak nedopadla, po asi 200 výškových metrech z kopce a po vymrznutí v sedle pod Osadníkem nám konečně Kule oznámil, že našel lesáckou chalupu, kde se dá spát na půdě.

Večer jsme s Kryšpem uvařili tzv. „výbornou vločkovou kaši s jabkama, jeřabinama, černým bezem a bukvice-ma“ (nebylo to tak hnusný, jak to zní). Chvilí jsme četli Shanea a pak šli spát... a táhlo mi na záda...

Hyp

4. den, úterý

Začínáme den příjemně, protože stačilo slézt ze žebříku se lžičkou a měli jsme dobrou a hlavně sladkou krupičku - po dni hladovění a jezení vloček.

Po krupičce jsme si balili. Potom jsme čekali na Kuleho, který Kryšpovi amputoval prst od pucejře. (*Korektura neproběhla zá-měrně, pozn. redakce*).

Když jsme odcházeli, tak se nic nedělo. K obědu jsme měli chleba, mrkev, pórek, sýr a salám.

Ve Štos - Kúpele jsme se rozdělili na dvě skupiny. První skupina byla Kule, Pěť, Tatouch, Honza a já (Prak). Druhá skupina byla Terka, Hyp, Kryšp a Mariánka, která šla blbě, ale po 5 minutách jsme se našli

pomocí pískání. (*Otázkou zůstává, zda spojení „která šla blbě“ náleží skupině, nebo skutečně Mariánce, pozn. redakce*)

Pak jsme se vydali ke kříži, kterej byl na památku lidí, kteří bojovali v roce 1919 proti Maďarsku.

Pak jsme našli místo na přespání s hromadou ostružin na knedlíky, které byly super.

Večer ve stanu: Mariánka: „Taky když zavřete oči, vidíte ostružiny?“

A ještě jsem já, Kule a Petra šli na samotku.

Patrik

5. den, středa

Ráno nás Tatouch vytáhl ze spacáků, abychom stihli vlak. Potom se začali trousit „samotkáři“. K snídani byl poridge.

Po snídani jsme dobalili a poodešli asi 30 metrů od našeho tábořiště a ukecali Kuleho, aby se přidal ke hře „Kakao“. To znamená, když kdokoli z těch, co hrají, řekne slovo „kakao“, tak si musí udělat 30 kliků a ostatní, co hrají, a slyšeli to, 20. Takže jsme Kuleho trochu potrápili a vydali se na cestu.

Museli jsme slézt asi 300 výškových metrů, abychom se dostali do Mníšku nad Hnilcom, takže kolena dostala zabrat. Cestou do Mníšku jsme sbírali odpadky.

Chatičku jsme si "zabydleli" pomocí celt

Vysílač na Kralovej Hole

Po cestě jsme hádali, co je to „murár“. Když už jsme věděli, že pracuje s kladivem, kamenem a pískem, tak jsme si říkali, že to určitě bude „drtič“. Nakonec jsme s Práťou přišli na to, že je to zedník.

Pak jsem potkali mrtvou užovku a Kule mě s ní vyfotil.

Když jsme přišli do Mníšku, tak jsme na kraji vesnice potkali starou paní, která se nás ptala, odkud jdeme. Tak jsme se jí marně snažili vysvětlit, že z Osadníku.

Za chvíli dorazil Kule se svojí bačovskou holí a paní suverénně řekla: „Daj mi tu paliču!“ a Kule jí hůl věnoval se slovy: „Je vaše!“

Po průchodu podlouhlým Mníškem jsme dorazili k nádraží, tam jsme potkali bílého psa, o kterém Mariánka prohlásila, že zezadu vypadá jako ovce.

Potom Práťa projel automyčkou (*pochozí jen zasvěcení, pozn. redakce*), nasedli jsme na vlak a odjeli do Vernáru.

Když jsme dojeli do Vernáru, tak jsme našli Šeptu a rozdělili si jeho jídlo. Pak se naobědvali ti, kdo odmítli jíst ve vlaku.

Obědvali jsme vlastně všichni, jen někteří už podruhé.

A vyrazili jsme vzhůru do oblak. Pak už jsme jen stoupali, stoupali, stoupali, pak začalo pršet a pak jsme stoupali, stoupali a stoupali, až jsme vystoupali asi 500 výškových metrů na Smrečinské sedlo. Tam jsme úplně promočení a promrzlí potkali skupinku turistů, kteří měli postavené stany a vařili si brkaši. Ti nám poradili, že na louce pod nimi je nová chata s volnou verandou.

Tak jsme tam přišli a začali přerovnávat věci na verandě tak, abychom se vešli a netáhlo na nás, pak jsme rozdělali oheň, uvařili čaj a brkaši, chvíli četli Jezdce z neznáma a uložili se k blaženému spánku.

Kryšp

6.den, čtvrtek

V noci na nás tak různě padaly prkna a kytary, ale přežili jsme to až do rána.

Ráno Honza skládal básničku o vločkovém dni. Vyrazili jsme až okolo jedenácté a pak jsme tak střídavě klesali, stoupali,

Pauza na čokoládu u jednoho ze skalisek, která jsme potkali

sbírali brusinky a potom už jsme stoupali až na Královu Holu.

Když jsme se konečně dostali nahoru, ponořili jsme se do mraku, takže jsme stejně nic neviděli. Byla strašná zima, tak jsme se schovali ve vstupní místnosti na vysílač, kde jsme taky obědvali.

Ve dvě pokračujeme v naší cestě až na Orlovou, kde učím Kuleho meditovat.

Přešli jsme ještě jeden kopec a dorazili do Útulni Andrejcovy. Měli jsme docela štěstí, protože bylo ještě volné patro.

K večeri děláme rýži a večer ještě dlouho čteme, než jdeme spát.

Mariánka

Vločková báseň

Ovesné vločky jsou hnusná strava
i když výživná a zdravá.

Černý bez si k tomu dáme,
pak se z toho poděláme.

Jeřabiny k tomu též,
na latrínu rychle běž!

Když z latríny vylezeš,

hodně vloček sežereš.

K večeri je máme znova,

až nás z toho bolí hlava.

K snídani je nemáme,

až radostí padáme!

Autor chce zůstat v anonymitě

7. den, pátek

Den začal ještě před rozedněním. Naši sousedé se začali chroust již někdy před pátou hodinou ranní. Postupně se začala vyprazdňovat celá útulna. Petra vzbudila většinu lidí na východ slunce. Sluníčko přímo neviděli, ale zažili příchod nového dne v sedle nad útulnou. Po tomto zážitku se zase zahrabali do spacáků.

Hyp nakonec, díky kvalitě svého spacáku a blízkosti Honzy, který cosi hlasitě vyprávěl Terce, nemohl usnout, a tak se rozladěn vydal ven vařit poridge.

Uvařil nám ho z 1 kg ovesných vloček. Snědli bychom asi i více, zvláště díky výborným, včera nasbíraným, borůvkám. Během naší snídane odchází poslední turisté.

Pratrik si dnes dal „svou“ výzvu: den bez sladkostí. A tak krom sbírání „brusniček“ (jak nazval brusinky) se ještě vyptával, zda Eligo, chleba, máslo,... neobsahuje cukr. Nakonec se neprosladkl, ani když nám všem Mariánka rozdávala nasbírané borůvky.

Borůvky to byly náramné. Velikostí se podobaly vranímu oku, které zde také rostlo. Většina z nás se raději ujistila u Mariánky, že to vranní oko není. Asi také byli trochu překvapeni, že je Mariánka na nás tak hodná a rozdává borůvky.

Během oběda, nedaleko od vrcholu Panská hoľa, sbíráme brusinky a nalézáme ostružiník skalní. Chvilí si myslím, že je to nějaká meruzalka (rybíz), ale pak, po bližším prozkoumání, je jasné, že je to ostružiník. Nemá však téměř žádnou chuť a tak ho, naštěstí pro něj, necháváme být. Patří mezi ohrožené rostliny.

Dnes hrajeme „kako“ jen Petra, Honza a já. Při debatě o množství chleba zmiňuji dávnou příhodu z vody. Jeli jsme unaveni a hladovi večer vlakem ze Sázavy. Neměli jsme chleba, ale jen máslo a mar-

Za ten den jsme toho nastoupali hodně...

meládu, z které jsme udělali něco na způsob medomásla a samotné jsme to snědli. Brrr. Mnohem lepší je máslo s cukrem a kakaem, což jsem také nahlas řekl a vzápětí toho litoval. Udělal jsem si 30 kliků a Petra 20.

Navigátor Kryšpín nás většinu dne spolehlivě vede podle mapy k našemu cíli někde na loukách nad Liptovskou Teplí

Na vrchu Orlová (Nízké Tatry)

Potkali jsme legrační maringotku se solárním panelem

kou. Pokoušíme se najít vodu. Dotazem u místního čučoriedkára zjišťujeme, že na kopcích voda není, alespoň on o ní neví. Vydáváme se s Kryšpem a Práťou prozkoumat blízké údolí, zda tam není voda. Tatouch nám vysílá semaforem zprávu, že tam vodu neviděl a mává na nás, ať se vrátíme. Využíváme Tatouchova kukátka k průzkumu protějšího svahu. Vidíme koryta na vodu, ale žádné známky odtékající vody.

Nakonec jdu s Tatouchem a Petrou prozkoumat pramen. Po návratu všem oznamuji radostnou zprávu - voda tam je.

Stavíme větráky, nosíme dřevo, myjeme se v nádherně ohřáté vodě z koryta, pozorujeme Vysoké Tatry, Kralovu hoľu a rozděláváme oheň třením dřev. Je to druhý úspěšný pokus na Vločkovém puťáku 2013.

Za rozdělání ohně dostanou později střapeček Terka, Mariánka a Pratrik, který si kouře užil všemi doušky. Slzel tak, až to vypadalo, že brečí.

Nicméně Patrik jediný splní všechny výzvy letošního puťáku a má střapečky všech barev.

Na ohni vaříme brkaši. Postupně přicházejí a odcházejí pomocníci a tak se příprava večere řádně táhne. Každý si ale za pomoc s večerí může udělat malou topinku ze zbylého chleba.

Poslední večer na krásné horské louce s výhledem na Kralovu hoľu a Vysokými Tatrami za zády trávíme Hypovou hrou na kytaru. Před sebou vidíme Kralovu hoľu a vzpomínáme, jak ještě včera jsme stoupali ten půl kilometr výškového rozdílu, jak tam foukalo a jak jsme vše nakonec zvládli. Svou mysl však již také upínáme k domovu. Někteří vypráví, co si dají dobrého k jídlu. Kryšpín se těší domů, protože si bude moci pořádně umýt nohy.

Pozorujeme hvězdy. Občas je vidět nějaká družice. Jak nám Šepta prozradí, družice letí rychlostí zhruba 8000 km/s. Bavíme se o kosmonautech, jaké to musí být, když vystoupí z mezinárodní vesmírné stanice (ISS).

„To když vylezou z družice, tak je to při tak obrovské rychlosti odfoukne a už nikdy se nevrátí!“ říká Petra, která skončila s fyzikou na základní škole a od té doby se věnuje samým uměleckým předmětům:-)

Chvíli si ještě vysvětlujeme první pohybový zákon, ale pak už jdeme do spacáků.

Ve spacáku čteme kapitolu z knihy J. Shaefera Jezdec z neznáma. Zažíváme opět pocity malého Boba, pro kterého je Shane vzorem i ochráncem, a tak s pocitem bezpečí usínáme.

Pro vás, co knihu neznáte, uvádím ještě několik ukázek z knihy:

„Užasle jsme za ním zírali a takhle jsme zírali ještě když jsme to uslyšeli – ten jasný, zvonivý zvuk, který vydává ocel, když udeří o dřevo.

Nikdy se mi nepodaří přesně popsat, co pro mě ten zvuk znamenal. Projel mnou, jako mnou ještě nikdy žádný zvuk neprojel. ... Ta skrytá tvrdost a bezcitnost v něm byla asi dál. Byl nebezpečný, jak řekla maminka. Ale ne pro nás, jak zase řekl tatínek. A už to nebyl žádný cizinec.

... Bylo opravdu na co se dívat. Když se tatínek pustil do toho pařezu, stálo to taky za to. Uměl se sekerou bezvadně zacházet a bylo obdivuhodné, jak dovedl sekeru silou i vůlí přinutit, aby proti tomu starému tvrdému dřevu bojovala za něho.

Ted' to bylo jinačí. Na Shanovi mě okouzilo, jak dovedl – vědom si toho, proti komu a co dělá – všechnu svoji sílu soustředit do jediného úderu. Jako by muž a sekera byli při té práci partnery.“

Kule

8. den, sobota

Ráno raničko Petra vstala, oheň v ohništi rozdmýchala. „Dojdu dnes, Kule, pro vodu a kotlík s sebou odvedu.“

Když nad vodu se naklonila, petláhev do ní ponořila, a i když voda chladná byla, tak s ní ty láhve naplnila.

Pak Kule, Tatouch, Kryšpín vstal, puding v kotlíku rozmíchal. Na ohni vodu uvařili a poté do ní puding vlili.

Patrik brusničky sbírat šel, potom ho nikdo neslyšel. Když po snídani Práťa přišel, o puding již neuslyšel.

Na vlak jsme potom vyrazili, přitom ani netušili, kam nás cesta odvede - k potoku nás přivede! (*Čierny Váh, pozn. redakce*)

Oběd jsme si dali rádi, Kuleho však patro pálí - vosa zakousla se do něj, až ho z toho bolí holeň.

A vedle Váhu podle skal našťvaný Hyp připleskal.

Do vlaku jsme nastoupili, také jsme se napojili. Zítř ráno budem v Praze, válíme se po podlaze, na Hlaváku vystoupíme, my se ho však nebojíme.

Vracíme se zpátky, máme prachy krátký, než uplyne tejden, tak se zase sejdem!

Honza

Podzimní sraz v Kácově

12.–13. 10. 2013

Naše cesta na podzimní sraz začala na Nádraží vršovice, kde jsem se sešel se všemi Rohlíky účastnicími se akce.

Trochu mě zarazil Kristián, který přišel s malým batůžkem, k němuž měl privázanou IKEA tašku se spacákem a karimatkou. Prý zapomněli větší batoh na chalupě. Tak jsme nasedli do vlaku směrem na Čerčany. Tam jsem Kristiánův batoh trochu poupravil, aby byl k nošení, čímž se z tašky stala zároveň pláštěnka i bederák. :)

V Čerčanech jsme přesedli na osobáček do Ratají a další cestu jsme si krátili Plácanou. Ačkoli se jedná o naprosto mírumilovnou a nebolestivou hru, Filipa to poněkud zaskočilo a odmítal se zúčastnit. Asi nemá rád červená kolena... :)

V Ratajích jsme vystoupili do podzimního deštiku. Tak jsme vytáhli deštníky, jichž jsme měli požehnaně. Pokud se nepletu,

tak až na Pupíka, Filipa a Kristiána, měli deštník všichni (i Honza, který ho na Vršovcích vytáhl z koše) – nějak se nám to rozmáhá místo pláštěnek... :)

Popošli jsme pár kilometrů za vesnici a jali se hledat místo na spaní. To jsme našli u malého krmelce, který byl sice otevřený, ale nakonec tam nikdo nespál, asi kvůli tomu mračnu komárů uvnitř. Tak jsme postavili trojtropiko, které se nám v noci párkrát zbortilo, ale definitivně spadlo až ráno.

Na druhý den, potom, co se Rohlíci dorvali, jsme vyrazili přes vesnice Malovidy, Zalíbenou a Vranici až do Kácova. Cestou jsme potkali zaparkovaný kombajn, čehož Rohlíci ihned využili a dali se do prolezáání a objevování všech jeho zákoutí.

Z Kácova jsme se dali už známým údolím a zanedlouho jsme dorazili na tradiční místo, kde už čekali ostatní. Hadi a Poštoľ

Takto si Hadi a Poštoľky lebedili po většinu času

ky se tu váleli už od včerejška, zbytek dorazil někdy během dne.

Pak jsme vyrazili s Magyalem pro vodu, málem se utopili v blátivých kalužích rozježděných motorkáři a pobavili o tom, že bychom měli začít jezdit o kus dál, protože osada Toronto vypadá spíš jako skládka, než jako slavnostní srazové místo.

Ale to už se začalo vařit. Ačkoli se u kamen a ohnišť tísnilo lidí dost, vařících skupin nakonec bylo jen pár. Klaxonovi jsme vaření trochu zkomplikovali tím, že jsme ho prohlásili za čerta, ale nakonec i ta jeho vařená smůla byla gurmánským zážitkem.

Večer před slavnostňákem. Je tma. Máme s Věšákem úplně ty samé baterky. Zjistili jsme, že mají tvar takových pŕlměsíčků, vypadá to jako oči. Rozsvítili jsme je červeným světlem a Věšák si je obě dal na hlavu, každou nad jedno oko. Vypadal dost děšívě, jako

Tatouch ráno u týpka

Vítězný těstovinový salát

nějaký mimozemšťan. Bavili jsme se pak tím, že jsme na Věšáka, jdoucího k týpku, vždy zavolali: „Věšáku!“ a ze tmy se na nás otočily rudé oči. Čím dál byl, tím to bylo strašnější. Potom ještě chvíli chodil po tábořišti a děsil ostatní.

Patříčně najedeni jsme se odebrali ke slavnostnímu ohni, posílnění členy starodávné družiny Pstruhů, kteří si Sraz vybrali za místo svého srazu po letech. Jakmile se oheň plně rozhořel, byly oznámeny výsledky kuchařského klání.

Na třetím místě se umístil X'anda (word neumí X s háčkem :/) se svými knedlíky s vajíčkem (výborné mimochodem), druhé místo připadlo Kubovi s Filipem a jejich buřtguláši a na prvním se umístili Pupík, Kristián a Klaxon se svým těstovinovým salátem.

Při slavnostňáku Hyp z bundy vytáhl malé, kulaté brejličky. Nevíme, kde je získal, ale poslal je po kruhu. Postupně obešly úplně všechny, každý si je vždycky nasadil a ostatní hodnotili, jak v nich vypadá. Nejlepší byl Horác a taky Kryšpín – vypadal jako strašný slušňák.

A dál už se jen hrálo a zpívalo, až se postupně všichni odebrali do spacáků buďto sraabacky do chatky, nebo do týpka a nebo odvážně naposledy v tomto roce pod širé nebe.

Ráno jsme se nasnídali a začali balit. Hyp se do toho balení tak zabral, že se pokusil svázat co nejvíc Rohlíků pásem, nalezeným v chatce, a odnést si je domů, ale nakonec se mu to nepovedlo.

Když už bylo sbaleno i týpko, vydali jsme se na cestu do Kácova – pro mošt a na vlak. Hady a Poštoľky jsme nechali osudu, protože se nestihli včas sbalit. Ovšem netrvalo dlouho a dohnali nás.

Cestou do Kácova jsme užívali plodů podzimu – především jablek a šípků, ale jakmile jsme dorazili na zastávku, tak všichni mysleli jen na mošt. Byl jako obvykle moc dobrý. Ale pak přijel vlak a my odjeli do Čerčan a následně do Prahy, kde jsme udělali kolečko a rozešli se domů.

Věšák

(vsuvky kurzívou Pěťa)

Mini kvíz

(řešení je pod fotkou dole)

1) Kdo byl rádcem Pstruhů (Tantalík a spol.)

- a) Maďal
- b) Tatouch
- c) Kule

2) Komu bylo na srazu předáno červené kolečko za první a druhé místo v letošní táborové hře?

- a) Klaxonovi a Pupíkovi
- b) Pupíkovi a Honzovi
- c) Kšandovi a Pupíkovi

3) Co si vařil Kule jako večeri v sobotu?

- a) prejt
- b) vepře
- c) miláno

Přijeli se na nás podívat Pstruzi - zleva Snídek a Tantalík

Stavba tábora v Malčicích probíhala rychle. Jen nám děti po té práci připadaly tak špinavé, že jsme se rozhodli je vykoupat - pod záminkou slavnostního příjetí mezi Irokéze jsme je - řádně pomalované - naházeli do přehrádky. Mezi indiány všichni brzy zapadli. Hyp ve svém indiánském oblečení patrně i spal. Což není nic zvláštního při četnosti jeho odpoledních (i dopoledních) šlofičků. . . . „Staří koření“ odjeli v úctyhodném množství objevovat krásy Rumunska. Prochodili pohorí Calimani, cestou se živili borůvkami, popřípadě vlochyňemi, a sýrem, získaným od místních bačů. Když zmokli, uschli (jen ti, co neměli deštník, takže možná nikdo), zkrátka užívali si hory plnými doušky. Skamarádili se s jedním oslem a jedním bačou. Domů odjeli zpoceení, smradlaví, ale šťastní. . . . Vločkový puťák jsme uctili, jak jinak, vločkovým dnem. Bukvice a pár červíků nás příliš nenasytilo, večerní porridge s jeřabinami, kyselými jablčky

a bezem už byl lepší. I velcí cukrouši to přežili.

Viděli jste někdy Kuleho kliko-

vat nebo běhat? Na puťáku si toho užil dosytosti. Z Patrika se stal profík v rozdělování ohně třením dřev. Šepta nám přivezl dvě obří tašky s jídlem, Kule asi špatně násobil - domů jsme si zpět vezli (nejenom) 2 kila krupice a 9 pytlů vloček. . . . Podzimní sraz v Kácově byl blátivý a chatky v tábořišti hnusné, jako vždy, nicméně jsme si soutěž ve vaření přesto náležitě užili. Někteří ze spacáku, jiní pilně vařili saláty, polévky, milána, knedlíky, houbovku a tak dál. Kost získali Pupík, Kristián a Klaxon. . . . A co nás čeká dál? Mokasín, dvě jarní vody, tábor (ale to je ještě času dost). Zkrátka pročtete si program. Kdo si ještě nevšiml, tak je na stránkách až do tábora (jako že akce jsou naplánovány až do tábora, ne že bychom program pak zase vymazali). Určitě se máte na co těšit!